

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnpozoriste.rs

ИЗДАЈЕ НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ У БЕОГРАДУ

НУШИЋЕВА „ГОСПОЋА МИНИСТАРКА“, СА РАДМИЛОМ ЖИВКОВИЋ У НАСЛОВНОЈ УЛОЗИ, 19. ЈАНУАРА
НА СЦЕНИ НАЈЗНАЧАНИЈЕГ ХРВАТСКОГ ТЕАТРА

Драма Народног позоришта, после 38 година, гостује у ХНК Загреб

Једна од најдугоченијих представа са актуелног драмског репертоара Народног позоришта – Нушићева „Госпођа министарка“, у режији Јагоша Марковића, са Радмилом Живковић у насловној улози, ускоро путује у Загреб. На Великој сцени Хрватског народног казалишта биће изведена 19. јануара, а оно што овај наступ, између осталог, чини посебним, огледа се у чињеници да ће то, после 38 година, бити прво гостовање ансамбла Дrame Народног позоришта у том најзначајнијем хрватском театру.

С друге стране, одлазак у главни град Републике Хрватске представљаће и наставак успешно започете сарадње која је започела недавно, 23. новембра, гостовањем ХНК-а с представом „Циганин, али најлепши“, по тексту Кристиана Новака, у режији Ивице Буљана, а која је иницирана пролетос договором о поновном успостављању веза између две Куће који су постигли управница Народног позоришта Ивана Вујић, интенданткица ХНК-а

Дубравка Вргоч и редитељ Буљан, који је и директор Дrame ХНК-а.

Биће то 164. извођење ове популарне Нушићеве комедије од премијере, која је одржана 10. марта 2004. године, а загребачкој публици, осим госпође Живковић, представиће се и Гојко Балетић (Сима Поповић), Олга Одановић (Дара), Сања Марковић (Рака), Александар Срећковић (Чеда Урошевић), Андреја Маричић (Др Нинковић),

Последњи пут Народно позориште постојало је у загребачком ХНК средином маја 1982. године с комадом Клода Верморела „Лењин, Стаљин, Троцки“, у режији Николе Јефшића.

Бранко Видаковић (Ујка Васа), Добрила Стојнић (Тетка Савка), Анђелка Миливојевић (Тетка Даца), Димитрије Илић (Пера Каленић), Радован Миљанић (Панта), Дејана М. Гајдаш (Соја), Предраг Милетић (Теча Јаков), Бојана

Бамбић (Анка), Милена Ђорђевић (Учитељица енглеског), Душан Матејић (Пера Писар)...

Неколико дана после премијере, угледни критичар Мухарем Первић, у свом осврту у дневном листу „Политика“, приметио је да су се Марковић и Радмила Живковић „упели из петних жила да направе представу која се неће гледати само данас, већ о којој ће се причати“...

„И у томе су успели... У Нушићевеј комедији Јагош Марковић је моћно разиграо сан, опсесију, лудило власти, потребу и тежњу да се изађе из своје тесне коже, да се буде неко и нешто... Не мора у Нушићевим комедијама само да се брбља, може и да се ћути! И да то буде комично. Све бриге овога света су на Живкином лицу... Овај контраст оног доле, и оног горе, животарења у беди, и министарског небеског царства, најречитије је назначен снажном музичком димензијом представе. Марковићева „Госпођа министарка“ не пати од досадног савршенства, али је моћна, узбудљива, динамична, набијена

трагикомичном енергијом, мање-више, обједињена визијом света између тврде и тешке реалности, и жалостивих напева типа ‘срушиће се дивни снови моји...’ Радмила Живковић ће остати упамћена као министарка која је озбиљно, драматично чак, схватила Живкину муку, а да, при том, Живкин успон и пад није лишила комичности вишег реда, комичности која израста из опсежне немоћи да се нешто стварно и трајно у себи, и око себе, промени... Представа за причу, коментаре, за дуг и леп позоришни живот, надам се“, написао је, између осталог, господин Первић.

Био је, наравно, у праву. Ова вишеструко награђивана представа и даље се игра на карту више, а у претходних, скоро, 16 година, „Госпођу министарку“ је на матичној сцени и гостовањима у земљи и иностранству видело више од 82.000 гледалаца.

Драматург је био Јован Ђирилов, сценографију је урадио Борис Максимовић, а костиме Божана Јовановић.

■ М.Б. ■

YUGOROSGAZ

NISSAN
LF Auto Centar
www.nissan-lf.rs

ПОПУСТ
ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

ИНТЕРВЈУ | МОЛИНА УДОВИЧКИ ФОТЕЗ, В.Д. ДИРЕКТОРКЕ ДРАМЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ

Важно је да се са сцене чује мудра мисао

Признати драматург Молина Удовички Фотез, после нешто више од шест и по година, поново је на челу Дrame Народнoг позоришта у Београду. На ту веома одговорну и захтевну функцију, именована је недавно, 1. новембра, одлуком управнице Ивана Вујић. На почетку разговора за „Позоришне новине“ каже да је са „осећањем радости“ прихватила позив да још једном буде на том месту, на којем су некад била многа значајна имена српске културе попут Милана Предића, Бранка Гавеле, Раше Плаовића, Јована Поповића, Велибора Глигорића, Велимира Лукића, Виде Огњеновић, Радомира Путника...

– Верујем да је увек могуће да се ради са радошћу, јер знам да у позоришту постоји веома много креативних људи, не само оних који су део нашег ансамбла и театра, већ и сталних сарадника куће. Уколико нам креативност, односно заједничко стварање добрих представа буде оно што сви желимо и намеравамо, онда, заиста, мислим да постоје све шансе да рад представља радост. То не значи да неће бити муке и проблема, у смислу „копања“ по себи, тексту... Али, на крају, позитиван резултат је, у суштини, оно што бих волела да радује све који овде стварају позоришне представе.

● **Да би дошли до успешних резултата, неопходно је да се крене од репертоара...**

Наравно да сваки национални театар који је, суштински и у духовном смислу, одговоран своме народу, мора да има репертоар који је, условно речено, класичан. Али, ту се сад поставља питање шта је класика? Дакле, реч је о свим оним добрим текстовима, од античких трагедија и комедија, па до данас. До, рецимо, Милене Марковић за коју морам да кажем да сам се веома обрадовала што је свој нови комад („Ливада пуна таме“ оп.а) донела баш у Народно позориште и што смо, на тај начин, успоставили сарадњу са њом. Дакле, репертоар наше куће требало би да чине озбиљни драмски текстови сваког времена. У том смислу, хоћу да кажем да је веома важно да се са сцене Народнoг позоришта чује мудра мисао.

● **Хоће ли драмски репертоар бити креиран искључиво према могућностима сопственог ансамбла, или ће он бити отворен и за гостујуће глумце?**

Ансамбл мора да се негује и да се на њега обраћа пажња. Јер, на пример, ако планирате да за две године играте „Хамлета“, ви већ сада морате да знате који глумац или глумци су способни за такву улогу и онда је неопходно и да их негујете у том правцу. Драгоцени сарадници, у послу уметничке

бриге о ансамблу, свакако ће ми бити драматурзи и редитељи наше куће. Са друге стране, сматрам да је неопходно да будемо отворени и за све добре глумце, пре свега у Београду, јер је то најједноставније, али, наравно, и у Србији и региону. „Наш“ Никола Ристановски, који већ више од деценије игра у Народном позоришту, је свакако прави пример да је таква сарадња могућа. Када говоримо о ансамблу, ту смо, да тако кажем, најтањи са младим људима. Морамо да се отворимо за њих. Не мислим да су млади људи наша будућност, већ сматрам да су они наша садашњост. Учимо и ми од њих, не само они од нас. „Није важно колико ко има година, већ колико је ко паметан“, рече Сократ пре више од две хиљаде година. Истина да је настрадао због те реченице, али данас су, ипак, друга времена.

● **У сталном ансамблу је, тренутно, шездесет двоје глумаца. У последњих пет година, њих двадесет осморо није имало премијеру у матичном театру. Да ли ће се, вашим доласком, отворити већи простор за њих?**

Наравно да хоће. Када сам завршила претходни мандат, у том тренутку, само троје, четворо глумаца није имало улогу на нашој сцени. Заиста бих волела, и потрудићу се да тако и буде, да што више наших глумаца буде ангажовано

и да нико не буде запостављен. У разним генерацијама имамо чланове нашег ансамбла који су у пуној стваралачкој зрелости и то је свакако разлог да се одређени наслови стављају на репертоар управо због њих. Такође, јако је значајно да се на репертоар не ставља ниједан комад за који немамо глумца у ансамблу који би у њему могао да одигра главну улогу. Веома је тешко обећати да ће свако добити премијеру, јер наши мандати су кратки да би испунили све оно што бисмо хтели, али да ћу о томе водити рачуна, то свакако хоћу.

Из ирешходној мандаки Фотез, на актуелном репертоару налазе се иредставе „Хенри Шести“, „Зли дуси“, „Женски оркестар“, „Важно је звајти се Ернеси“ и „Несјоразум“. Наша саговорница каже да јој је посебно драго ишио се и даље ира Камиев „Несјоразум“ за који су многи сумњали да неће имати више од неколико извођења. „Премијера је била иочейком децембра 2011. године, и од иада је одиран око шездесетак иуиа. Инијерсанитно је да ће се ирва иредстава, за коју сам иийисала иоделу у новом мандаиу, иакоће, радији ио Камиевом иексиу. Реч је о „Калијули“ и без обзира ишио је она из ирешходно иредложеној репертоара Тање Шљивар, и сама бих је, са редитељком Снежаном Тришић и Ијором Ђорђевићем у насловној улози, уврсила у репертоар. Те ситуације, у које Камиев ставља своје ликове, изузетно коресјондирају са данашњим временом и свешом у коме живимо и верујем да ће оне бити веома инспираиивне за ствараоце ове иредставе“.

● **Пролетос је Народно позориште добило своју трећу сцену, названу „Радионица“. Да ли имате у плану и постављање неких драмских комада на њој или ће она и даље бити „само“ простор за читање драмских текстова?**

Полако, видећемо. Има времена. Недавно је на тој сцени наша првакиња Душанка Стојановић Глид премијерно извела свој ауторски пројекат који је мени веома занимљив. Волела бих, наравно, да

Драма што више користи ту сцену. Мислим да су, за сада, и читања тих нових текстова нешто што је, напросто, драгоцено да се чује. Јер, један је осећај када сами читате неки текст, а потпуно другачији када он оживи кроз глумачку реч и заједничко слушање.

● **Како данас, са ове дистанце, гледате на период од јуна 2011. до фебруара 2013. године, током којег сте, такође, били директорка Дrame?**

Остао ми је у лепом сећању, али био је преткратак. Премијера представе „Хенри Шести“, у Глоб театру у Лондону, свакако је догађај битан за историју наше куће. У односу на тај период, данас је друкчије у смислу да се позориште, отада је Ивана Вујић на челу куће, у великој мери отворило према Европи и свету. То је изузетно значајно. Да бисмо се на прави начин „измерили“ са светом, а свакако смо део њега, морамо што шире да гледамо на тај свет како би, између осталог, и видели где је наше право место на глобалном нивоу. То отварање према свету је нешто што се, заиста, дуго није догодило у Народном позоришту и сигурна сам да ће то бити од велике уметничке користи за сва три наша ансамбла.

● **У том смислу, кад већ причамо о међународној сарадњи, ових дана у Народном позоришту је боравила делегација из Театра „Бремен“...**

Да, реч је о мањинској копродукцији са тим немачким позориштем. То је пројекат који је почела моја претходница Тања Шљивар, а који сам ја са радошћу прихватила. Договорили смо се да радимо представу „Живот и судбина“, коју ће, по историјском роману Василија Гросмана, режирати Армин Петрас. Он ће ускоро, од 29. фебруара до 2. марта, поново доћи у Народно позориште да би направио аудицију за чланове нашег ансамбла. Двоје глумаца који буду изабрани, наћи ће се у подели за овај комад чија је премијера планирана за октобар 2020. године у Бремену, а након тога, биће одржана и у Београду. Петрас је изузетно значајан европски редитељ, тачније свестран театарски стваралац, и мислим да је велики део нашег ансамбла спреман за редитеље таквог реномеа и угледа. Такође, додала бих, да планирамо да наредну сезону, дакле 2020, отворимо са гостујућом представом париског Театра де ла Вил „Mary Said What She Said“, у режији Роберта Вилсона, који је главну улогу поверио славној француској глумици Изабел Ипер.

■ Микојан Безбрадица ■

РАЗГОВОР С ПОВОДОМ | ИГОР ЂОРЂЕВИЋ, КАЛИГУЛА У ИСТОИМЕНОЈ ДРАМИ АЛБЕРА КАМИЈА

Врлина је на стубу срама, царују порок и лаж

Након две и по године од премијере представе „Ричард Трећи“, у којој и даље маестрално тумачи насловну улогу, првак Дrame Игор Ђорђевић ових дана са редитељком Снежаном Тришић и моћном глумачком екипом, интензивно спрема још једног сценског јунака – такође, насловног и сличног по карактеру, округлог и бескрупулозног. Реч је о Калигули, насталом из пера славног француског нобеловца Албера Камија, а премијера је планирана за 1. фебруар на Великој сцени. У разговору за „Позоришне новине“ Ђорђевић каже да овај комад, написан 1944. године, који слика искушење и драму једног друштва предатога неограниченој власти појединца, и те како кореспондирана са данашњим временом.

„Ками је за ову причу узео владара античког Рима – Калигулу, који је по броју година много удаљенији од тренутка када је драма настајала и од овог када је ми постављамо. И тако нам тај велики писац поручује да се човек мало и споро мења и еволуира“.

„Ками је за ову причу узео владара античког Рима – Калигулу, који је по броју година много удаљенији од тренутка када је драма настајала и од овог када је ми постављамо. И тако нам тај велики писац поручује да се човек мало и споро мења и еволуира“.

•Другим речима, то значи... да су егзистенцијална

Уиодели су и Сена Ђорђевић (Цезонија), Милош Ђорђевић (Хеликон), Бојан Жировић (Хереја), Немања Стаматовић (Сицилион), Пејтар Божовић (Мереја), Димијрије Илић (Сенек), Владан Гајовић (Окјавије), Зоран Ђосић (Лејц), Бојан Кривокајић (Муције) и Сања Марковић (Муцијева жена).

питања човекова вазда иста, без обзира на то да ли пред собом имате ноутбук, писаћу машину или перо и мастило. Кажу да је Ками прави представник театра апсурда. Ово време, по апсурдности наше ситуације, превазилази чак и тај камијевски апсурд. Покажите ми данас једног искреног, мислећег човека који се не може сложити са констатацијом да је врлина стављена на стуб срама, а да порок и лаж царују. Дакле, једна страшна наopakост у којој ни побуна нема никаквог смисла ни поенте.

• **Полазећи од готових шема своје филозофије апсур-**

да, Ками је у „Калигули“ (на латинском – војничка чизма) маестрално развио један низ есејистичких тема и варијација о сналажењу човека у апсурдним условима живота, о његовом прихватању или одбијању да логици апсурда потчини свој субјективни свет вере и акције. Да ли и данас Камијев насловни јунак, кога су називали лудим царем, и даље гази, онако, по свом, окрутно и немилосрдно?

Онај који не налази смирења на овоме свету уколико се не постигне нешто немогуће, мора да буде немилосрдан. Та потреба за немо-

гућим је у ствари тражење правог одговора и смисла свега што зовемо животом човеков. Зато живе религије, а они који не верују у Бога и Богове, али ни у човека и његову честитост и моралност, дакле ни у љубав ни у природу, ни у уметност постају Калигуле. Ми, као народ, и те како стојимо на тим лутањима, имамо дубоку везу са том потре-

ком временском периоду, поново вам је указала повећење да на Великој сцени дочарате још једног великог драмског зликовца. Колико је, у занатском смислу, изазовно, али и тешко, претворити њихове реченице у емоције, у говор и поигравати се са њима физички и мисаоно?

Волим да радим са Снежком. Она уме да ме заинспирише, а и муче нас слична питања. И, да будем искрен, не сећам се себе овако узбуђеног пред неким глумачким задатком

Петар Божовић и Игор Ђорђевић на првој читањој проби

бом раскида са реалношћу и занесеност према немогућем... Његош нам још даје стих „нека буде што бити не може“... Та потреба је дубоко у свима нама. Али, кад човек, као Калигула, има зачуђујућу моћ и ту потребу, велике жртве су немилосрдне.

• **После Ричарда Трећег, редитељка Тришић у веома крат-**

као што сам сад пред Калигулом. Велика је ствар кад се добије овакав задатак, да се игра тако велика литература и сценски артикулишу оваква питања. То су једина важна питања, питања свих питања. Она надиллазе психологију једног суровог владара и баве се човеком у свој његовој патњи живљења и умирања.

■ Микојан Безбрадица ■

ОДРЖАН ТРАДИЦИОНАЛНИ НОВОГОДИШЊИ КОКТЕЛ ЗА НОВИНАРЕ

Амбициозни планови

Народно позориште спрема амбициозан програм за 2020. годину у сватри сектора – Дrame, Оперу и Балету, а уз нове продукције, најавило је међу гостима неке од звезда светске сцене, попут глумице Изабел Ипер, али и сопствена гостовања по региону и у свету.

На традиционалном новогодишњем коктелу за новинаре, управница Ивана Вујић казала је да је у 2019. години освојено 40 награда, одигране су 524 представе које је

видело око 200.000 гледалаца и скренула пажњу да је то 101 представа више у односу на исти период прошле године.

Од нових драмских наслова, у плану су „Вуци и овце“ Николаја Островског у режији Егона Савина, Чеховљев „Галеб“ (Јагош Марковић), Толстојев „Рат и мир“ (Борис Лијешевић), „Позоришне илузије“ Пјера Корнеја (Никола Завишић), „Мадам Бовари“ Гистава Флобера (Тања Мандић Ригонат), „Учитељица“ по тексту и у режији Синише Ковачевића... Стигао је и најновији комад нобеловца Петера

Хандкеа „Још увек олуја“, очекује се и наручени текст од Милована Витезовића о Светом Сави...

На Сцени „Раша Плаовић“, у копродукцији са Културним центром Београда, за 22. фебруар најављена је премијера „Ноћног дневника“, ауторског пројекта Јана Фабра у извођењу првака Дrame Слободана Бештића.

Велики јубилеј – 100 година Оперу НП биће обележен 11. фебруара Пучинијевом „Мадам Батерфлај“.

У плану су опере „Кнез Игор“ и „Капулети и Монтеки“, а радиће се и опере за децу.

Када је реч о плановима ансамбла Балета, за сада је извесно да ће током 2020. године бити изведене две премијере – „Микеланђело“ и „Охридска легенда“.

„Све што смо најавили изискује одређена финансијска средства. Ми ћемо пробати да их пронађемо. Ово је велики и веома амбициозан план, али ми смо велика кућа. Сматрамо да велики рад мора бити наша основна карактеристика“, казала је Ивана Вујић.

■ Р.П.Н. ■

НОВОГОДИШЊИ ОПЕРСКИ ГАЛА КОНЦЕРТ 13. ЈАНУАРА

Традиционални новогодишњи Гала концерт првака, солиста, Оркестра и Хора Оперу Народног позоришта у Београду, биће одржан у понедељак 13. јануара у 20 часова. На репертоару ће бити популарне арије, дуети, хорске нумере... из богатих опуса највећих светских композитора, под диригентским управама Зорице Митев Војновић, Ђорђа Павловића, Ане Зоране Брајовић, Ђорђа Станковића... Режија је поверена Ивани Драгутиновић Маричић. Новогодишњи Гала концерт одржава се сваког 13. јануара од 1993. године.

Р.П.Н.

ПРЕМИЈЕРНО СЦЕНСКО ЧИТАЊЕ ДВА ТЕКСТА ГОРАНА ФЕРЧЕЦА 28. ЈАНУАРА У „РАДИОНИЦИ“

Премијерно сценско читање два текста загребачког писца Горана Ферчеца, у режији Бојана Ђорђевића, биће одржано 28. јануара од 19 часова у „Радионици“, новом сценском простору Народног позоришта (Гундулићев венац 50). Реч је о два кратка текста „Либрего намијењен радницима у освајању напуштених индустријских постројења“ (2015) и „Свака плава радничка блуза вал је који разбија стијену капитализма“ (2016) који чине други и трећи део „Трилогије о радницима“.

Р.П.Н.

ИНТЕРВЈУ | ПРВАКИЊА И ДИРЕКТОРКА ОПЕРЕ ЈАСМИНА ТРУМБЕТАШ ПЕТРОВИЋ, ПОВОДОМ ПРЕМИЈЕРЕ „МАНОН ЛЕСКО“

Велике хероине су увек испред свог времена

Чувеним Пучинијевим хероинама Мими („Боџи“), Ђо Ђо Сан („Мадам Батерфлај“) и Тоски („Тоска“), које већ годинама веома успешно пева, првакиња и директорка Опере Народног позоришта Јасмина Трумбеташ Петровић, ускоро ће придружити и Манон Леско. Под диригентском управом Стефана Романија и у режији Пјера Франческа Мастринија, представа ће премијерно бити изведена 26. фебруара на Великој сцени националног театра и три дана касније, на сцени копродукцијског партнера - земунског Мадленианума.

„Манон Леско је свакако једна од омиљених улога сваког спинто-драмског сопрана, јер обилује предивним мелодијама, али веома тешким аријама и дуетима“, каже госпођа Трумбеташ Петровић у разговору за „Позоришне новине“ и додаје: „По роману, радња се дешава у време Луја XV када је било, како кажу, пуно скандала и разврата, али је Пучини причу сместио у Америку. Тада, такозване куртизане биле су амбициозне жене које су користиле завођење као средство да добију шта хоће. То се увек радило и било је увек, па и сада. Једино су религија и друштво такве везе критиковали и негирали да су те жене испут волеле као и сви други. На основу приче може се закључити да је сама опера препуна страсти и емоција двоје љубавника која у великој мери надмашује страст између Тоске и Каварадосија. Ту страст и љубав треба донети гласом и различита расположења изразити кроз емоцију у музичкој динамици и сценском изразу која би требало да допре до сваког гледаоца и слушаоца. Улога је тешка и Марија Калас се није усудила да је пева на сцени, иако је снимила целу оперу“.

● Пучини је овим делом показао посебну осетљивост за обликовање лика жене, дубоко је урањао у њену психологију и осећао њену стално присутну исконску тежњу да се жртвује у име предане љубави. Како ћете ви „обликовати“ своју Манон?

Пучини је у већини својих опера познат као композитор трагичар... Манон треба да буде синтеза свих љубави на сцени. Све смо ми жене биле вољене и преварене, са искуством или без, свака од нас је показивала страст на свој начин, горела на сцени и својим гласом и емоцијом изазивала уздахе и узбуђење у публици.

● Многи музички теоретичари

фото: Милош Лукић

су, иначе, склони тврдњама, да је Манон Леско дефинитивно била жена испред свог времена. Да ли сте у неким њеним особинама препознали себе?

Све велике хероине су биле испред свог времена, јер дубина и ширина нису никада биле нити ће бити свакидашњица. Својим идејама, ставом, понашањем, достојанственошћу, отменошћу издвајале су се и издвајаће се увек. И у савременом животу имате хероине које иду испред и издвајају се. Такве жене падају у очи и постају предмет оговарања и сплетки, јер су у стању да себи дозволе да чине оно што обичне жене нису у стању. Њима се завиди и оне постају жртве интрига. Оне су поносне јер су независне и успешне. Могу слободно да кажем да припадам баш тој врсти жена које су спремне на ризике и које су храбре да поднесу терет савременог друштва. И Виолета Валери је била исто храбра. Манон Леско је жена која се не стиди свога порока, она није куртизана у правом смислу речи. Куртизане и дроље нису исто. Куртизане су интелигентне, обично образоване и у 15. веку у Венецији су само оне имале приступ образовању, библиотекама и јавном живо-

Наша саговорница оцењује да су Пучинијеве емоције, које је он изражавао кроз музику, геонице исане за њеваче и оркестарску њаршију, „дубоке, са многио филиранских нијанси. Он својим зналачким њисањем и њрефињеношћу у уметничком и музичком изразу честито доводи до суза, јер изазива дубоке емоције. Њејов музички укус је исџанчан јер хармонијама у музичким геоницама и фразама моћно њодирџава и бол и џују, и радосџи и смрџи, и џраџичносџи и џубав и мржњу“.

ту. Манон искрено воли, постаје љубавница имућних, али свакако најфаталнија за Де Гријеа кога је опчинила потпуно.

● Пучини нам у овој опери приказује жену која има све, али то губи јер није способна да се држи било чега. Слично њој, славни италијански композитор и сам је тако живео и, не

једном у животу, идентификовао се са својим јунацима. Дешава ли се и вама да се идентификујете са ликовима које тумачите на сцени?

Много пута сам помислила како би било лепо да сам се родила у то, неко друго време, када су опере стваране. Облачећи костиме из епохе за многе улоге које сам певала, осећала сам се као хероина из доба живота на дворовима. Међутим, тај спољни сјај скривао је у себи велике људске трагедије, што сам већ веома често доживела певајући различите улоге на сцени. Моја идентификација са ликовима из опера траје само онолико колико траје оперска представа. Иако сам у свету хероине чији лик тумачим и певам, чим се спусти завеса и проломи се аплауз публике, враћате се у стварност. Још једна бајка и бег од овоземаљског света је завршен, сутра је неки нови дан и живот иде даље.

● Ово ће, после опере Станислава Биничког „На уранку“, бити друга премијерна представа у слављеничкој сезони, у којој Опера Народног позоришта прославља сто година од оснивања. Какви су планови, у наредном периоду, када је реч о новим насловима?

Као што се зна, у овој години се завршава прослава 150 година од оснивања Народног позоришта у оквиру које смо имали и Коњовићеву „Коштану“ која је доживела велики успех, а такође и „Уранак“, чиме смо вратили домаћу оперу на сцену и тиме показали велико поштовање према нашој музичкој баштини и нашим домаћим композиторима. У сусрет прослави 100 година Опере Народног позоришта чекају нас нове премијере и обнове које су такође везане за јубилеје, па ћемо тако обновити „Мадам Батерфлај“ са којом је Опера започела своју делатност још 11. фебруара 1920 године. С обзиром да смо у припремама за предстојећу премијеру „Манон Леско“ која ће се десити баш у месецу тог јубилеја, тачније 26. фебруара на сцени Народног позоришта и 29. фебруара на сцени Мадленианума, ова премијера ће свакако обележити тај велики јубилеј. Међутим, настављамо прославу и са другим представама и концертима. Пошто одавно, сем „Оњегина“, немамо на сцени руску оперу, планиран је „Кнез Игор“ у част јубилеја 130 година од прве представе, као и „Капулетти и Монтеки“, 120 година од прве представе...

● Већ, нешто више од, годину дана налазите се на челу Опере Народног позоришта.

Претпостављам да та функција, уз ваше основно занимање – првакиња Опере, изискује поприличан напор, велика одрицања...

Морам признати да је за једног оперског певача који даје цео свој живот за певање и при томе уноси велике емоције током свог певачког стажа, посао директора Опере веома тежак када се има у виду да неке релације, које су системске природе, већ годинама нису решене, а на које човек не може да реагује другачије, него емотивно. Зато, већ другу сезону да бих испратила све оно што се дешава, било да су то проблеми уметничке врсте или проблеми услова рада, чак они најбаналнији, свакодневни - хладно, топло, јако или лоше светло, загу-

Имајући у виду да у њрошћеклом њериоду ансамбл Оџере није имао џно џосџовања сведоџи смо да џосџоџи све веће џнџересовање за Оџеру у нашим џрадовима у Србији. Кошџана је џосџовала у Врању, Аџа у Чачку, Уранак иде у Пожаревац, Усџосџављена је сарадња са земљама у реџиону, џа се џланира џосџовање на фесџивалима Охридско леџо, Пулском фесџивалу, Сџилиџском леџу... Усџосџављена је сарадња са Алџиром, а већ идуће џодине џланира се џосџовање у Кореји, Немачкој, Иџталији и Буџарској“, оџкрива дирекџорка Оџере.

шљивост, сујетност, дописи, преписи... остајем у позоришту и по 12 сати. Дежурам на представама, морам да будем увек при телефону и доступна, приватан живот не постоји, а притом, као првак Опере, морам да одржавам и своју певачку кондицију и вежбама. Веома често, због неких неочекиваних ситуација, нервни систем постаје оптерећен новонасталим општим или индивидуалним проблемима, те није у стању да се врати у нормално стање радости које је потребно за певање. Но, с обзиром да се све учи у животу, моје васпитање и храброст, искреност и достојанственост чине да из свега што ми се дешава излазим само још јача и боља, а своју позитивност и ширину преносим и на цео ансамбл. Трудим се да увек будем уз своје колеге и заједно са њима се изборим за све оно што нам недостаје како би нормално функционисали и како бисмо имали добре представе.

■ Микојан Безбрадица ■

САРАДЊА СА СНГ МАРИБОР И ГРАДСКИМ ПОЗОРИШТЕМ КЛАГЕНФУРТ

Нови европски партнери

Средином протекле седмице, управница Народног позоришта у Београду Ивана Вујић потписала је још два Споразума о сарадњи са значајним позоришним кућама из Словеније и Аустрије.

Прво је то учинила 16. децембра, током боравка у Марибору, где је заједно са Данилом Рошкером, директором СНГ-а, озваничила сарадњу са тим театром, највећом јавном културном установом у Словенији, која у свом

Данило Рошкер и Ивана Вујић

саставу има Дрму, Оперу, Балет и Симфонијски оркестар.

Уговором је предвиђено проширење и унапређење уметничке

сарадње две Куће на основу заједничких интереса. На тај начин, биће омогућени најбољи услови за међународну позоришну и уметничку сарадњу која подразумева размену представа, аутора, уметника и других стручњака, заједничку копродукцију представа као и друге облике сарадње који су од интереса за оба позоришта.

Ивана Вујић и Флоријан Шуљц

Ови услови важе и када је реч о сарадњи са Градским позориштем Клагенфурт, а коју су Ивана Вујић и Флоријан Шуљц озваничили 17. децембра. Театар је основан 1737. године, а у сали, капацитета 750 места, изводе се драмске представе, опере, балети, мјузикли... Сваке сезоне Градско позориште Клагенфурт прикаже више од 200 представа.

■ Р.П.Н. ■

Од 23. новембра прошле године, Народно позориште још потписало је Споразуме о сарадњи са следећим позоришним кућама: Народно позориште у Будимпешти, Државно академско драмско позориште Максим Горки у Нижњем Новгороду, СНГ Драма Љубљана, Народно позориште Ниш, Каирска опера, Хрватско народно позориште Ивана Јл. Зајца, Ријека, Национална опера из Алжира „Булем Бесаи“, Национална опера и балет Републике Северне Македоније, Скопље и Дојчес театар Берлин.

ЈОВАНИ СТОЈИЉКОВИЋ НАГРАДА „РУЖИЦА СОКИЋ“ ЗА УЛОГУ СОФКЕ

И Ружа би се обрадовала

Млада и талентована позоришна и филмска глумица Јована Стојиљковић добитница је Награде „Ружица Сокић“, за најбоље глумачко остварење у позоришној сезони 2018/2019. Признање, које је пре четири године установила Фондација која носи име наше прослављене драмске уметнице, припало јој је за улогу Софке у драми „Нечиста крв“, према мотивима истоименог романа Борисава Станковића, у драматизацији Маје Тодоровић, режији Милана Нешковића и продукцији Народног позоришта у Београду. На свечаности у Атељеу 212, одржаној 14. децембра, на дан рођења Ружице Сокић (1934-2013), награду јој је уручио угледни филмски прегалац и члан Управног одбора Фондације Радослав Рале Зеленовић. Признање се додељује по препоруци позоришних критича-

ра, театролога и других културних посленика, а пропозиције су такве да се награђује глумица сензитивна и глумачког профила каква је имала Ружица Сокић. Зеленовић је истакао да признање иде у руке младе глумице Јоване Стојиљковић са жељом да бројем одиграних улога на филму, у позоришту и телевизији претекне рад глумице по чијем имену фондација носи име. Додао је да се „Ружа увек радовала и била поносна на успех својих младих колега, па верујем да би тако било и сада“. Истичући задовољство што је

награда припала баш њој, Јована је подсетила да је Ружица Сокић оставила „огроман траг у нашем послу и важно је да награда за младе глумце носи баш њено име“. „Ово признање ћу увек доживљавати као подсећање на све оно што је Ружица Сокић била, а то су пре свега велика марљивост, професионалност, етика, раскошан таленат и емпатија“, рекла је Јована Стојиљковић. „Нечиста крв“ је премијерно изведена 12. априла ове године, а у подели су и Небојша Дугалић (Ефенди Мита), Наташа Нинковић (Тодора), Ненад Јездич (Газда Марко), Душанка Стојановић Глид (Стана), Павле Јеринић (Томча), Златија Оцокољић Ивановић (Стоја), Љиљана Благојевић (Магда), Радмила Живковић (Симка), Танасије Узуновић (Арса), Никола Вујовић (Ванко), Стефан Калезић (Мали Томча) и Небојша Бабић (Оперски певач).

■ Р.П.Н. ■

ПЛАКЕТА НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ ЗА ИЗУЗЕТАН ДОПРИНОС У КУЛТУРИ У 2019. ГОДИНИ

Народно позориште у Београду добитник је Плакете за изузетан допринос култури у 2019. години, коју, у продукцији Агенције „Фабрика“, додељује стручни жири покрета „Фабрика добре енергије“, састављен од 22 угледне личности из света културе, уметности, спорта и економије. На свечаности одржаној 12. децембра на Великој сцени, признање је из руку директорке Фондације „Сергеј Полуњин“ Зрнке Мишковић примила управница Народног позоришта у Београду Ивана Вујић. „Бескрајно сам захвална на овом признању. Мислим да сада живимо у времену за једну озбиљну реченицу. Она гласи: ‘Немогуће је само последњи ступањ могуће’. У то име живели!“ - поручила је Ивана Вујић, поздрављена снажним аплаузом публике. Церемонија уручења уприличена је у оквиру манифестације „Изузетне личности 2019“, коју је Агенција „Фабрика“ организовала осми пут заредом.

Р.П.Н.

ОВАЦИЈЕ „ШПИЈУНУ“ У ЉУБЉАНИ

Представа „Балкански шпијун“, по тексту Душана Ковачевића, у режији и драматургији Татјане Мандић Ригонат, одиграна је 18. и 19. децембра с великим успехом на гостовању у Цанкарјевом дому у Љубљани, а одушевљена публика, обе вечери, у препуној Линхартовој дворани, испратила је овацијама глумачки ансамбл. Ово гостовање, између осталог, остаће упамћено и по томе што је то био први наступ Народног позоришта у овом познатом словеначком културно-конгресном центру после три деценије. Улоге су остварили Љубомир Бандовић (Илија Чворовић), Нела Михаиловић (Даница), Душанка Глид Стојановић (Ђура), Катарина Марковић (Соња), Милутин Милошевић (Подстанар) и Вања Милачић (Радио-спикерка). У фокусу нове верзије чувене Ковачевићеве драме, премијерно изведене 1. октобра прошле године, налази се тема друштвене параноје, медијска пропаганда, производња страха и непријатеља... Последње гостовање Народног позоришта у „Цанкарјевом дому“ било је 22. априла 1989. године са представом „Косовска хроника“, по тексту Рајка Ђурђевића, у режији Цисане Мурусидзе.

Р.П.Н.

МНТ ГОСТОВАО СА ПРЕДСТАВОМ „ЖИВОТ ЈЕ ЛЕП“

Македонски национални театар Скопље гостовао је 8. децембра на Великој сцени са представом „Живот је леп“, урађеној по тексту „Самоубица“ Николаја Ердмана, у адаптацији и режији Александра Морфова. Главног јунака ове црне комедије, Семјона Семјоновича Подсекаљникова маестрално је тумачио Никола Ристановски. Ова слојевита, смешно-тужна и раскошна представа, о човеку који силази до пакла, да би схватио да је живот нешто веома драгоцен, наишла је на веома добар пријем код београдске публике која је стајајим овацијама наградила комплетну глумачку екипу. Драгим гостима из Скопља, управница Ивана Вујић поклонила је, како је истакала, с великом љубављу Печат Народног позоришта, који је, у име ансамбла, примио Никола Ристановски.

Р.П.Н.

ИВАНИ ВУЈИЋ УРУЧЕНА ВЕЛИКА ЗЛАТНА ПЛАКЕТА УНИВЕРЗИТЕТА УМЕТНОСТИ „СРЕТЕН СТОЈАНОВИЋ“ СА ПОВЕЉОМ

Изузетна професорка и уметница

Велика златна плакета Универзитета уметности „Сретен Стојановић“ са повељом, уручена је 20. децембра управници Народнoг позоришта у Београду и редовној професорки Факултета драмских уметности Ивани Вујић Коминац.

На свечаности одржаној у Свечаној сали Ректората, поводом Дана Универзитета уметности, ово престижно признање „за вишегодишњу значајну подршку развоју и активностима Факултета драмских уметности и Универзитета уметности у Београду и изузетан допринос у области образовања, уметности и културе“ уручила јој је проректорка др Мирјана Николић.

„Хвала свима, бескрајно сам захвална свима вама што постојите, захваљујући вама, постојим и ја“... казала је, између осталог, Ивана Вујић Коминац и додала да је за ову прилику припремила да одсвира нешто иако, како је признала, не зна да свира.

Потом је, на одушевљење присутних, извела кратак уметнички перформанс на клавиру, без свирања.

Велика златна плакета Универзитета уметности „Сретен Стојановић“ са повељом, као највише признање, додељује се само најизузетнијим личностима које су

дале посебан допринос и оставиле трајан печат у историји Универзитета уметности.

Плакета је до сада додељена свега три пута – професору емеритусу Даринки Матић Маровић, професору др Милени Драгићевић Шешић и професору др Љиљани Мркић Поповић.

Њима се ове године придружила, како је оцењено на свечаности, још једна изузетна професорка и велика уметница Ивана Вујић Коминац, коју је, за ово високо признање, предложила Катедра за позоришну и радио режију Факултета драмских уметности у Београду. Савет Универзитета уметности, на седници одржаној 2. децембра, донео је једногласну одлуку.

„Ивана је један од наших најуспешнијих позоришних редитеља и дугогодишњи професор на Катедри за позоришну и радио режију ФДУ-а. Њена богата каријера, показује њену свестраност, како на уметничком плану, тако

и на пољу педагогије, а потом и у домену театролошких истраживања, кроз сталну комуникацију са релевантним стручњацима из сродних области из целог света. Редитељски рад добро је познат како стручној, тако и широј јавности. Остварила је преко 110 режија представа у позориштима некадашње Југославије, данашње Србије, у региону и широм Европе. Режијала је у свим београдским позориштима и оперским кућама, као и у многим алтернативним и културним просторима. Њене позоришне представе учествовале су на бројним угледним домаћим и светским фестивалима, а тешко је набројати све награде за уметнички рад које потврђују њен раскошни таленат и несвакидашњи уметнички сензибилитет“, наведено је између осталог, у образложењу Савета и указано да се међу признањима које је добила, налази и Прстен са ликом Јоакима Вујића за свеукупан развој српског позоришта.

■ М.Б. ■

IN MEMORIAM

Боривоје Младеновић (1936-2019)

се усавршавао код чувеног педагога Виктора Гзовског.

По повратку у Народно позориште у Београду, постао је солиста и убрзо носилац главних улога у скоро свим балетским представама које су биле на репертоару.

Његова игра се одликовала, сталоженошћу, мужевношћу и складним играчким линијама у класичним балетима, али и представама модернијег стила као и у националном репертоару.

У пуној уметничкој зрелости креирао је више

веома упечатљивих карактерних балетских ликова, испољавајући израђени смисао за драмско обликовање плесних улога.

Добитник је Награде Народнoг позоришта, Награде за животно дело УБУС-а, а 2008. године припала му је и Национална пензија, као уметнику који је значајно допринео нашој културно-уметничкој сцени.

Испраћај за кремацију одржан је 10. децембра на Новом гробљу у Београду.

■ Р.П.Н. ■

Првак Балета Народнoг позоришта у пензији Боривоје Младеновић преминуо је 4. децембра у Београду, у 83. години.

Као осамнаестогодишњак, положивши аудицију пред Александром Доброхотовим, постао је члан балетског ансамбла Македонског народног театра у Скопљу (од 1954 – 1956), а потом и члан Балета у Народном позоришту у Београду.

Две године, био је члан балетског ансамбла у Дизелдорфу где

БАЛЕТСКИ СПЕКТАКЛ „ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО“ ОДРЖАН У САВА ЦЕНТРУ

Звезде су засијале

Итернационалне балетске звезде Ана Циганкова и Константин Ален наступили су 17. децембра на сцени Центра Сава у представи „Лабудово језеро“, на музику П.И. Чајковског, у кореографији и режији Константина Костјукова.

Примабалерина Циганкова је добро позната нашој публици јер је ово њен трећи наступ у Београду. Зрелим извођењем и маестралном трансформацијом из крхке,

младог првака Националног балета Холандије. Принц, у правом смислу те речи, шармантан, технички прецизан, одушевио је београдску публику.

Харизматични пар је утицао и на ансамбл Балета Народнoг позоришта који је предано и надахнуто интерпретирао сложене балетске деонице. Целокупном утиску правог спектакла допри-

Народног позоришта уз маистра Ђорђа Павловића.

беле, у заводљиву, али хладну, црну лабудицу, потпуно је засијала и очарала публику. Посебно изненађење је изазвала појава њеног партнера, Константина Алена,

нела је иновативна кореографија Костјукова, али и раскошни костими и декор Рената Балестре. У представи је учествовао целокупни ансамбл Балета и Оркестар

Балет „Лабудово језеро“ представља симбол класичне балетске литературе и део је репертоара свих значајних светских компанија. Невероватна популарност овог дела везана је и за фантастичну музику Чајковског која је и даље актуелна и непревазиђена. Лабудово језеро је увек довољно класично, али сасвим инспиративно и иновативно, и као такво, идеално за образовање нове публике, али и анимирање постојећих поштовалаца балетске уметности.

■ Бранкица Кнежевић ■

ВЕК ОД ПРЕМИЈЕРЕ „МАДАМ БАТЕРФЛАЈ“, ПРВЕ ПРЕДСТАВЕ НОВОФОРМИРАНОГ АНСАМБЛА ОПЕРЕ НАРОДНОГ ПОЗОРИШТА

Беспрекорно извођење за београдску елиту

Јелена Ловшинска

Први оперски ансамбл у оквиру Народног позоришта у Београду, формиран је под руководством Станислава Биничког, одмах после Првог светског рата, 1919. године. Недуго, затим, приступило се веома одговорно припремању неколико премијера, а за прву је одабрано Пучинијево ремек-дело о трагичној судбини

дена у миланској Скали 17. фебруара 1904. године) носи све оне карактеристике Пучинијевог музичко-драмског стила као што су интимна и топла лирика, изненадни, често брутални контраст, темпераментни изливи, узбудљиве градиције, интересантно инструменти-

тирано мозаично музичко ткиво, интензивно оркестарско подвлачење драме и топла распеваност широм мелодијских линија, у смислу изразито италијанске оперске традиције.

Такође, ова опера је проткана и изванредно стилизованим елементима јапанског фолклора, који Пучинијевој партитури дају специјалну драж.

Либрето према истоименој драми Џона Лонга и Давида Беласкоа написали су Луиђи Илика и Ђузепе Ђакоза.

Премијера „Мадам Батерфлај“, која је 11. фебру-

ара 1920. године, под диригентском управом Станислава Биничког, одржана у сали некадашњег Мањежа (у то време, због руинираних главних зграда, Народно позориште приказивало је све до 1922. представе у преправљеној сали некадашње школе за јахање, на чијем се месту данас налази зграда Југословенског драмског позори-

шта) имала је леп успех. Насловну улогу певала је Јелена Ловшинска, Сузуки је била Теодора Арсеновић, а Пинкертон је дочарао популарни Војислав Турински, који је представу и режирао. Занимљиво је напоменути да је сценографско решење ове представе урадио наш познати сликар Јован Бијелић.

Плакат представе „Мадам Батерфлај“ из 1920. (Графичка збирка Народне библиотеке Србије, Пл 130/207)

После неколико јодина рада у неусловној сали биоскопа „Касина“ на Теразијама, Народно позориште се уселило у зграду „Мањежа“ почетком 1920. године. Иначе, одлука да се „Мањеж“ привремено адаптира у сцену Народног позоришта донета је први пут још средином јуна 1914. године, у време управника Милана Грола, јер је позориште од 1911. године било у непрекидним реконструкцијама, али је радове омео почетак Првог светског рата. Сцена је захваљујући скоро штећини објекта, у сали је било укупно 328 седишта, а позориште је имало своју гардеробу, кулоаре, пушоничу, као и нека одељења мање значаја која су се налазила у дограђеном делу зграде.

Премијера „Мадам Батерфлај“, која је 11. фебру-

Критика је истакла знатне вокалне могућности Јелене Ловшинске, али и глумачке способности осталих протагониста, који су коректно певали своје партије: Теодоре Арсеновић и, нарочито, дикцијски изврсног Војислава Туринског,

такве замашности, и можемо само искрено да честитамо г. Туринском и г. Ертлу и гци Ловшинској на дивним тренуцима које смо, благодарећи њима, провели. Г. Турински је лирски тенор, гипког и добро обојеног гласа, савршене дикције и артикулације, он влада сценом, исто као и његов партнер г. Ертл, са једном необичном лако-

Војислав Турински

ном... навео је, између осталог, Албер Рутије у свом писму, које је у целости објављено и у књизи Слободана Турлакова „Историја Опере и Балета Народног позоришта у Београду до 1941“ (први том).

После „Мадам Батерфлај“, одржана је, такође, са великим успехом, и премијера „Евгенија Онегина“ Петра Иљича Чајковског. Тако је започео раст једног ансамбла који данас има међународни реноме и углед.

■ Р.П.Н. / М.Б. ■

Теодора Арсеновић

који је нашој публици био познат са својим ранијим креацијама (Манрико у „Трубадуру“, Макс у „Чаробном стрелцу“, Вертер у истоименој Масневој опери).

Три дана после премијере, у „Политици“ је објављено писмо Албера Рутијеа, француског уметника, који је случајно пролазио кроз Београд и присуствовао премијери:

„Премијера ‘Мадам Батерфлај’ сакупила је у среду, у негдашњи Манеж, претворен у веома кокетно позориште, елиту београдског друштва. То музичко дело Пучинијево, које има светски успех, изведено је у свим тачкама на беспрекоран начин. Оркестар под вештом управом мајора Биничког, умео је да да, иако му је његов број ограничен, све финесних лепих музичких страница са једном уметношћу која чини част и отменом шефу и музичарима под његовом управом“, написао је Рутије и додао да „што се интерпретације тиче, она је превазишла све наше наде“.

„Ми нисмо никад могли замислити да Београд има артистичке елементе који су у стању да се са успехом подухвате једне опере

Пред крај првог чина, Поштоком дуета Ђо Ђо Сан и Пинкертон, нестало је сирење, а интересантно је да ишај „дејша“ нису забележиле ниједне новине. Ипак, он није промакао јосиодину Рутијеу који је све то описао следећим речима: „...прекид електричне енергије осивао је дворану у јошвином мраку и приморао оркестар да на пречац ситане. То, међу њим, није ни мало збунило љубавнички пар који је одиушао свој дивни дует, дајући на ишај начин праву слику свој великој шалености. У свакој другој земљи ишај би јодви донео артистима безбројна изазивања, али у Београду, ми смо са изненађењем видели да је јублику врло ишико одушевиши, а што није околности која може да охрабри уметности и уметнике, који су се, међу њим, показали ишако досиојни да што одушевљење иробуде“.

СЕЗОНА 2019/20.

ЈАНУАР 2020.

ВЕЛИКА СЦЕНА

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

ЈАН	СУБ.	ПЕПЕЉУГА
04.	19.30	опера Ђоакина Росинија
05.	НЕД. 19.30	ДАМА С КАМЕЛИЈАМА драма Александра Диме Сина
08.	СРЕ. 19.30	ТРАВИЈАТА опера Ђузепе Вердија
09.	ЧЕТ. 19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет Петра Иљича Чајковског
10.	ПЕТ. 19.30	ГОСПОЋА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића
11.	СУБ. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
12.	НЕД. 20.30	НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић
13.	ПОН. 20.00	НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ
14.	УТО. 18.00	КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ
15.	СРЕ. 19.30	СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија
16.	ЧЕТ. 19.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ / са гостом балет Петра Иљича Чајковског
17.	ПЕТ. 19.30	ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића
18.	СУБ. 19.30	РИГОЛЕТО опера Ђузепе Вердија
19.	НЕД. 19.30	ЛАБУДОВО ЈЕЗЕРО балет Петра Иљича Чајковског
20.	ПОН. 12.00	СВЕТИ ЈОВАН слава Народног позоришта у Београду
21.	УТО. 19.30	НЕЧИСТА КРВ драма Борисава Станковића / Маје Тодоровић
22.	СРЕ. 19.30	КОШТАНА опера Петра Коњовића
23.	ЧЕТ. 19.30	КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића
24.	ПЕТ. 19.30	РИЧАРД ТРЕЋИ драма Вилијама Шекспира
25.	СУБ. 19.00	КАРМЕН опера Жоржа Бизеа
26.	НЕД. 19.30	ОЖАЛОШЋЕНА ПОРОДИЦА комедија Бранислава Нушића
27.	ПОН. 20.00	СВЕТСАВСКА АКАДЕМИЈА
29.	СРЕ. 19.30	САН ЛЕТЊЕ НОЋИ - ПРОЈЕКАТ ШЕКСПИР по делу Вилијама Шекспира
30.	ЧЕТ. 19.30	ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића
31.	ПЕТ. 19.30	ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга
02.	НЕД. 19.30	ДЕРВИШ И СМРТ Борислав М. Михиз/Егон Савин, по роману Меше Селимовића
05.	СРЕ. 19.30	КАЛИГУЛА / ПРЕМИЈЕРА драма Албера Камија
06.	ЧЕТ. 11.30 20.30	КРЦКО ОРАШЧИЋ балет Петра Иљича Чајковског ИВАНОВ драма Антона Павловича Чехова
07.	ПЕТ. 19.30	КАЛИГУЛА драма Албера Камија

СЦЕНА „РАДИОНИЦА“

Гундулићев венац 50

Сценско читање текста

1. **Либрето намијењен радницима у освајању напуштених индустријских постројења [...]**
2. **Свака плава радничка блуза вал је који разбија стијену капитализма**

писац Горан Ферчец, редитељ Бојан Ђорђевић

ГОСТОВАЊА

- 13.01. **ЦАРСТВО МРАКА**, драма Лава Николајевича Толстоја - Студентски град у Београду
 19.01. **ГОСПОЋА МИНИСТАРКА**, комедија Бранислава Нушића - Хрватско народно казалиште, Хрватска
 25.01. **ДАМА С КАМЕЛИЈАМА**, драма Александра Диме Сина - Ниш

СРЕЋНИ НОВОГОДИШЊИ И БОЖИЋНИ ПРАЗНИЦИ

www.narodnopoziroste.rs

ЈАН	СРЕ.	ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР
08.	20.30	комедија Жана Ануја
09.	ЧЕТ. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
10.	ПЕТ. 20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда
11.	СУБ. 20.30	ЛИВАДА ПУНА ТАМЕ драма Милене Марковић
12.	НЕД. 20.30	МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ драма Ерика Емануела Шмита
13.	ПОН. 20.30	БОЛИВУД мјузикл по тексту Маје Пелевић на музику Ање Ђорђевић
14.	УТО. 20.30	СУМЊИВО ЛИЦЕ комедија Бранислава Нушића
15.	СРЕ. 20.30	ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића
16.	ЧЕТ. 20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
17.	ПЕТ. 20.30	КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића
18.	СУБ. 12.00 20.30	„СВИ У ГЛАС“ - Традиционални зимски концерт Распеваног Свратишта и пријатеља ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића
19.	НЕД. 20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
20.	ПОН. 20.30	БАЛКАНСКИ ШПИЈУН драма Душана Ковачевића
21.	УТО. 18.00	БАСТИЈЕН И БАСТИЈЕНА опера Волфганга Амадеуса Моцарта
22.	СРЕ. 20.30	ЖЕНИДБА комедија Николаја Васиљевича Гогоља
23.	ЧЕТ. 20.30	ЗЛИ ДУСИ Тања Мандић Ригонат, по роману Фјодора М. Достојевског
24.	ПЕТ. 20.30	ДОБРИ ЧОВЕК , Бранислав Нушић по тексту дневника, гостује театар „Балкан нови покрет“
25.	СУБ. 20.00	Концерт „JEWISH BAROQUE MUSIC“ гостовање Ансамбла Соломон Роси у оквиру Међународног фестивала <i>Rossi Fest</i>
26.	НЕД. 20.30	ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда
27.	ПОН. 20.00	„ПОРТРЕТИ И СЕЋАЊА“ концерт поводом Међународног дана Холокауста Оливије Месијан / Квартет за крај времена у оквиру Међународног фестивала <i>Rossi Fest</i>
28.	УТО. 20.00	Концерт „ДАВИДОВИ ПСАЛМИ“ Интеррелигијски дијалог инспирисан књигом псалама у оквиру Међународног фестивала <i>Rossi Fest</i>
29.	СРЕ. 20.30	КОВАЧИ комедија Милоша Николића
30.	ЧЕТ. 20.30	ЦАРСТВО МРАКА драма Лава Николајевича Толстоја
31.	ПЕТ. 20.30	ЛИВАДА ПУНА ТАМЕ драма Милене Марковић
01.	СУБ. 20.30	БЕЛА КАФА комедија Александра Поповића
02.	НЕД. 20.30	У СЛАВУ ИЗУЗЕТНИХ ДЕСАНКИ ЗА ВЕЧНОСТ , посвећено Јелени Јовановић Жигон
03.	ПОН. 20.30	ЈЕДАН савремени балет у кореографији Сање Нинковић

ОПЕРА И ТЕАТАР МАДЛЕНИАНУМ

25.01. **ХАЗАРСКИ РЕЧНИК - ЛОВЦИ НА СНОВЕ**
балет по мотивима романа Милорада Павића, копродукција са Опером и театром Мадленианум (19.30 часова)

